

[Søren Andersen.]

efter erhvervsevns nedsættelse. Man yder de hårdest ramte invalider et grundbeløb, som er indtægtsreguleret, og derudover et beløb for invaliditeten og et for erhvervsudygtighed. Det er jo navnlig den hårdest ramte gruppe, man rent økonomisk i størst udstrækning bør komme til hjælp, hvilket jo er naturligt, da den er, skal vi sige spærret af fra forbindelse med erhvervslevet og derfor ikke kan tjene noget her.

Den anden og største gruppe får lignende ydelser, men altså ikke tillæg for erhvervsudygtighed.

Endelig er der medtaget en ny og tredje gruppe, som ligger lige under det, man hidtil har krævet for at give invalidepension i sin helhed; denne gruppes arbejdsevne er på mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{2}$ af fuld arbejdsevne. Der er ingen tvivl om, at det er denne gruppe mennesker, som hidtil i almindelighed ikke har kunnet få noget, der har haft det hårdest og haft de mindste indtægter her i landet. Vi kan kun udtale vor tilfredshed med, at man tilgodeser og hjælper disse mennesker. Det må jo, når velstanden i et samfund som helhed stiger, være naturligt også at tage disse mennesker og deres forhold i betragtning.

Endelig foreslås invaliditetsydelsen, den ydelse, man kan beholde, selv om man har erhvervsindtægt, når man er stærkt invalideret, sat i vejret.

Som en helt naturlig konklusion af den nye tankegang skal den ydelse, invaliden kan få ved folkepensionsalderen, i al almindelighed være på linje med folkepensionen. Dette ønsker man administreret således, at invaliden, når han når de tres år — og alderen siger lidt om, at arbejdsevnen i øvrigt også ellers ville have været nedsat — får pension på samme vilkår som den folkepensionist, der får folkepension på grund af sygdom.

Det er jo ret naturligt, at spørgsmålet om nedslagsreglerne i invalidepensionen har spillet en rolle ikke alene i den almindelige debat, men også i spørgsmålet om pensionsvilkårene og de invalideredes kår. Man har rettet en hel del på de nuværende forhold, men har altså ikke turdet slippe nedslagsreglerne som helhed, fordi de endnu findes i det, man kalder førpensioner, og som man altså nu har for enker og folkepensionister,

der får pension på et tidligere tidspunkt; men i alle tilfælde har man ikke uden held forsøgt at forbedre fradragsbestemmelserne således, at invalidepensionisterne kan tjene det dobbelte af grundbeløbet, inden pensionen falder væk; det er jo betydelig senere end efter den gældende ordning, og følgelig sætter fradragsreglerne også ind noget senere. Der er vel ingen tvivl om, at det er af gavnlig virkning med henblik på at fastholde lysten og interessen for revalidering.

Det er udtryk for den samme tankegang, at invaliditetsbeløbet og erhvervsudygtighedsbeløbet ikke indtægtsreguleres.

Der er dog et problem tilbage, som man i udvalget har arbejdet med og kredset en hel del om uden at kunne magte det eller turde anbefale nogen løsning; det er problemet med invaliden, hvis ægtefælle er ude på arbejdsmarkedet. Den forholdsvis gode indtægt vil betyde, at pensionen skæres ned til et minimum, og det kan i visse tilfælde føles noget bittert. Dette problem må vi selvfølgelig tale videre om i udvalget.

Hidtil har loven i ikke ringe udstrækning været revalideringshæmmende, virket imod det fremskridt, som revalideringstanken indebærer, og det er klart, at den nye lov vil virke betydelig bedre, men det er også klart, at den vil medføre en betydelig administration. Det vil blive vanskeligt, også ud fra revalideringstanken, at skille en gruppe ud, som er helt uarbejdsdygtig, og man vil jo også i første omgang, så vidt jeg har forstået det, føre de nuværende invalider ind i den anden og mellemste pensionsgruppe. Man har ikke ment at kunne magte de mange ansøgninger, som ellers ville komme til invalideretten og dens ankenævn. Der er ingen tvivl om, at der her vil blive meget arbejde.

Lovforslaget om folkepension er jo faktisk en følge af, at bestemmelserne om invalidepension tages ud af den gældende lov; dog består der et vist tilhørsforhold, idet invalidepensionister til sin tid bliver folkepensionister. Man lægger mærke til, at den del af invalide- og folkepensionsbidraget, som hidtil har været brugt til invalideformål, overføres til folkepensionsformål, men i øvrigt sættes loven i kraft under den form, man med et moderne udtryk kan